

JOUW KIND IS DE VOLGENDE

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur*

*Kom je spelen?
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)
Jouw kind is de volgende (met Andy Maslen)*

M.J. Arlidge en Andy Maslen

Jouw kind is de volgende

In de video is je dochter dood.
Maar boven, in haar slaapkamer, leeft ze nog.

Vertaald door Mireille Vroege

ISBN 978-90-492-0850-9
ISBN 978-94-023-2497-6 (e-book)
ISBN 978-90-5286-948-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Your Child Next*
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagbeeld en -ontwerp: © Will Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2025 M.J. Arlidge en Andy Maslen
First published in Great Britain in 2025 by Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn familie
– Andy Maslen

DAG EEN

1

Annies maag keerde zich om toen de begrafenis van haar dochter begon.

Ze huilde heel hard. Rode vlekken in haar gezicht. De tranen stroomden uit haar ogen, zodat haar make-up in evenwijdige zwarte rivieren over haar wangen stroomde. Haar mond was verwrongen van verdriet, de pezen in haar hals stonden strak gespannen. De zoom van haar zwarte jurk flapperde in de straffe wind tegen haar benen.

Ze keek ontredderd naar de lijkwagen. Een man met een lang gezicht, in pandjesjas, grijs gestreepte broek en met een hoge hoed op, stond er met gebogen hoofd naast. Tegen de zijkant van de eenvoudige vurenhouten kist stond een bloemstuk. Witte anjers, rozen en lelies:

ISLA

Ze stond zo dicht bij de bloemen dat ze de weeïge geur bijna door het glas heen kon ruiken.

Annies beste vriendin zag er intens verdrietig uit toen ze haar stevig omhelsde. Andere vrienden en vriendinnen ook. Iedereen in het zwart. Ze hielden elkaar vast, huilden, drukten verfrommelde tissues tegen hun ogen, neus, mond. Het was winderig, en hun haar woei rond hun gezicht, zwiepte tegen hun wangen, viel in hun

ogen. Ze vlijde zich in de omhelzing van haar vriendin en begon weer te huilen, waarbij haar schouders schokkerige bewegingen maakten.

Een kraai vloog met een duik laag over de begrafenisgangers heen, en bleef toen midden in de lucht hangen.

Een traan bevroor halverwege Annies linkeroog en de grond.

De kistdragers verstarden terwijl ze Isla's kist op hun schouders tilden.

Annie liet met bonzend hart de muis los, nadat ze de video net had stilgezet. Op het scherm voor haar een onbestaanbare begrafenis. In de echte wereld, een wereld die plotseling van zijn as was weggedraaid, alsof hij door een meteoriet was geraakt, schoof ze de laptop over de keukentafel van zich af, terwijl haar hart tegen haar ribben bonkte.

Ze had nog tot laat doorgewerkt aan het marketingplan voor het volgende kwartaal. Ze had moeite gehad zich te concentreren, haar ogen vielen bijna dicht, maar toen ze het pingeltje hoorde ten teken dat ze een nieuwe e-mail had, schrok ze meteen wakker. Ze las het korte, maar afschuwelijke onderwerp, en haar maag golfde en diep in haar buik stak een kille angst de kop op. Met trillende vingers opende ze het bericht. Ze moest wel, als het over haar dochter ging.

Gecondoleerd met het overlijden van Isla.

Geen meme. Geen tekst. Geen verlossend 'haha'. Alleen een linkje. Een reeks willekeurige letters, cijfers en tekens. Een link die naar deze walgelijke, angstaanjagende video leidde.

Annie keek ontdaan naar het scherm; ze wilde het liefst weggijken, maar dat kon ze niet. Op haar gezicht, in haar nek en op haar rug brak het zweet haar uit. Ze voelde zich koud en klam. Misselijk. Wie had haar dit aangedaan? Wie? En waarom?

Bevangen door een irrationele angst schoof ze haar stoel achteruit, zo hard dat hij op de stenen keukenvloer kletterde, en rende ze naar boven.

2

Voor Isla's deur bleef Annie staan, met haar knokkels in de aanslag, maar dat duurde hooguit een halve seconde.

De regel was duidelijk. Niet zwart op wit, maar voor beide partijen duidelijk, alsof hij door een jurist was opgesteld. Je klopte aan. Je wachtte. Als er niet werd gereageerd, mocht je niet naar binnen. Dan ging je naar beneden, en misschien was je wel heel kwaad, maar je ging absoluut niet – honderd procent zeker – naar binnen zonder dat je daar toestemming voor had gekregen.

Annie stormde de kamer in.

Isla had een wijde witte broek en een oud grijs Hello Kitty-t-shirt aan. Ze stond naar achteren gebogen, haar vuisten gebald, en schopte haar rechtervoet omhoog.

Ze draaide zich vliegensvlug om, verloor haar evenwicht en viel tegen het bed aan.

‘Mama! Jezus! Ik ben taekwondo aan het oefenen.’

Annie sloeg stevig haar armen om haar vijftienjarige dochter heen.

‘O, godzijdank. Er is niks met je.’

Isla wurmde zich los en duwde Annie van zich af.

‘Natuurlijk is er niks met me! Jezus, wat héb jij?’

‘Sorry, lieverd. Sorry, ik...’

De zin eindigde onafgemaakt in haar keel.

Isla had rode vlekken op haar wangen, een betrouwbaar teken dat er storm op til was.

‘Dit is letterlijk de enige plek op de hele wereld waar ik een beetje privacy heb, en dan kom jij binnenstormen en doe je ook nog heel vreemd. Wil je alsjeblieft weggaan? Ik moet mijn oefeningen afmaken.’

De irrationele angst dat er iets met Isla was gebeurd verdween, en Annie ging weg.

‘Ja, natuurlijk. Het... het spijt me. Ik... ik wilde gewoon even kijken of alles oké met je was.’

Ze deed de deur zachtjes achter zich dicht. Ze wilde maar dat ze Isla op de een of andere manier kon bereiken. Door de lockdown had haar ooit zo blijde dochter voortdurend last van latente angst. En toen Grant en zij haar hadden verteld dat ze uit elkaar gingen, was haar toestand verslechterd en had ze paniekaanvallen gekregen. Opnieuw werd Annie overspoeld door een misselijkmakend schuldgevoel. Het was háár schuld dat Isla last had van angsten.

De dokter had haar een licht kalmeringsmiddel voorgeschreven. Daarvan kreeg Isla huiduitslag en nachtmerries. Annie bracht de pillen terug naar de apotheek. En toen was die afschuwelijke dag aangebroken waarop ze Isla op TikTok naar een filmpje over zelfmoord had zien kijken.

Isla had haar verzekerd dat het niets betekende, maar Anna was doodsbang geweest. De volgende ochtend was ze meteen met Isla naar de Oaks gegaan, een privékliniek in Harborne, gespecialiseerd in de psychische gezondheid van pubers en jongvolwassenen, en had ze een afspraak met een psycholoog geregeld. Ekaterini had meteen goed contact met haar weten te leggen, en in de paar weken daarna had Isla de indruk gewekt weer wat blijer te zijn. Maar Annie kon nog steeds niet goed slapen; ze werd om drie uur ’s ochtends met bonkend hart wakker, en dan sloop ze de gang door en gluurde door een kier in Isla’s deur om te kijken of ze nog leefde.

Terug in de keuken schonk ze zichzelf een groot glas merlot in uit een open fles op het aanrecht, en sloeg de helft ervan achterover. Maar ze werd er niet kalmer van, voelde zich nog steeds bang en licht in haar hoofd.

In een vlaag van paniek dat Isla het filmpje misschien zou zien en weer zou worden meegetrokken in een angstaanval, draaide ze haar laptop om en drukte een paar toetsen in om de e-mail en de afschuwelijke beelden te verwijderen. Ze leegde ook de prullenbak en wiste voor de zekerheid haar geschiedenis. Haar glas beefde zo erg dat ze allebei haar handen nodig had om nog een slok wijn te kunnen nemen.

Vond iemand dit een misselijkmakende grap? Want Annie kon er niet om lachen. Wie dééd zoiets? Een pestkop van Isla's school? Vast niet. Een vriend die een streek met haar wilde uithalen? Onwaarschijnlijk. Toen wist ze het opeens. De man voor wie Isla het altijd meteen opnam.

Grant.

Toen de scheiding officieel was, had Annie tijdens vriendinnenavondjes vol merlot en medeleven het contact met Grant sinds de breuk altijd 'toxisch' genoemd. Maar alleen omdat ze er geen krachtiger woord voor kon bedenken. Kruis een kubuskwad met een trechterspin en maak daar via genetische manipulatie een zwarte mamba van, dan ben je al een heel eind.

Het ging niet om de financiën. De ware reden van hun vijandigheid waren de voorwaarden die Annie ten aanzien van Isla had geëist. Grant wilde co-ouderschap, waarbij Isla de helft van de week bij hem zou wonen. Annie had haar advocaat opdracht gegeven zich hier koste wat kost tegen te verzetten. Allereerst omdat Grant een zwervend leven leidde. Ten tweede omdat hij in algemene zin onbetrouwbaar en grillig was. Ten derde, en ook de reden waarom ze bereid was door te vechten tot al haar geld op was, zijn ontrouw.

Grant was haar vanaf het derde trimester van haar zwangerschap

gaan bedriegen, toen ze met heel ernstige ochtendmisselijkheid het bed moest houden. Zijn ultieme verraad was een korte, maar naar het scheen hartstochtelijke affaire met een andere moeder van school. Tot dat gebeurde, had Annie Vicky Hill als een vriendin beschouwd. Toen ze erachter kwam, was ze zo van slag, zo ontdaan dat ze de beker koffie die ze in haar hand hield had laten vallen. Die spatte op de geboende stenen vloer uiteen in tientallen vlijmscherpe stukjes.

Volgens een van Annies echte vriendinnen was Vicky de affaire begonnen. Haar meesterzet, als je het zo kon noemen, was dat ze een papiertje in Grants zak had gestopt, waarvan ze had gezegd dat hij het had laten vallen. Daar bleek haar nummer op te staan. En een boodschap die de meeste vrouwen als afgezaagd en goedkoop zouden afdoen, maar die Grant blijkbaar verleidelijk en onweerstaanbaar had gevonden.

De schoolkliek had verbijsterend genoeg partij gekozen, en niet iedereen koos voor Annie. Zo was er de uitermate kwaadaardige roddel, die zo luid werd rondgebazuind dat je hem onmogelijk kon negeren, dat Vicky van Grant zou hebben verlangd dat ze zijn huwelijksbed zouden 'inwijden'. 'Meer dan eens, naar het schijnt,' voegde de vrouw eraan toe, waarbij ze haar hoofd iets draaide en even van opzij naar Annie keek.

Die avond had Annie vernederd, verdrietig en kwaad het bed afgehaald en de lakens in de tuin verbrand. Ze had moeten hoesten van de rook, tot ze in tranen was uitgebarsten. Toen ze Grant ermee confronteerde, had hij zo'n kleinzielig verhaal opgehangen dat ze er sprakeloos van was.

'Jij moest weer overwerken en daardoor moest ik naar de ouderavond in plaats van aan mijn nieuwe burritorecept te kunnen werken. Zij was daar ook en ze oogde een beetje verloren, net als ik. Dus zei ik haar gedag en toen kwam, je weet wel, van het een het ander.'

Er waren vele druppels geweest; Vicky Hill was de laatste. Je had

er een badkuip mee kunnen laten vollopen. Het hield natuurlijk geen stand. Ze had van een vriendin gehoord dat Grant het onlangs had aangelegd met een vrouw die half zo oud was als hij. Melissa.

En nu nam hij op een zieke manier wraak, omdat Annie niet aan zijn verzoek om co-ouderschap had toegegeven. Nou, hij was te ver gegaan. Veel te ver.

Ze voelde weer die verpletterende vernedering, alsof het vanavond pas allemaal was gebeurd, en ze pakte haar sleutels en ging de deur uit.

Hier ging hij voor boeten.

3

Zijn verdriet had hem gegeseld. Elk zenuwuiteinde lag er open en bloot bij.

Er was niet veel voor nodig om het weer in hem op te roepen. Hij hoefde haar naam maar te horen. Een glimp van haar gezicht op een foto te zien. Haar parfum te ruiken, dat nog in een trui zat die ze van hem had geleend. Het donkere water van zijn verdriet sloot zich dan weer boven zijn hoofd, zodat hij verdronk.

Michael dronk het glas whisky leeg dat naast hem stond en schonk het bij, waarbij hij wat morste op het bankafschrift onder het glas. Weer een lange donkere avond ondergedompeld in Lucy's rekeningen, zowel zakelijk als privé, in een poging haar financiën op orde te krijgen.

Bij leven had ze, voor ze ziek werd, een kleine, maar heel succesvolle keten van kapsalons gerund. Die had ze de naam Locks gegeven. Een woordspeling die verwees naar het haar dat zij en haar team knippen, kleurden en styleden, en de 'locks' – de sluizen – in de grachten van de stad.

Ze had salons in Harborne, in Edgbaston en in het centrum van Birmingham. Haar klanten hadden haar op handen gedragen. Ze namen haar in vertrouwen, vertelden haar hun geheimen, de nare dingen die ze hadden meegemaakt, ze vertelden het haar zelfs als ze ontrouw waren geweest. Lucy had hem er nooit ook maar iets van verteld.

‘Ik ben een wandelende kluis met daarin de geheimen van andere mensen,’ had ze een keer gezegd, een ongebruikelijk poëtische zin die hij nooit was vergeten.

Naast het runnen van zijn eigen bedrijf, waarvoor hij houten keukens en slaapkamers op maat maakte, probeerde Michael nu – worstelde, liever gezegd – om Locks overeind te houden.

Hij wreef in zijn ogen, die gruizig voelden van vermoeidheid. Hij nam een flinke slok whisky, die zich een weg omlaag brandde.

Hij slikte moeizaam een brok in zijn keel weg en bladerde verder door de bankafschriften. De bel ging, en hij schrok op. Hij keek op en om zich heen. Wat nu weer? Er flakkerde blauw zwaailicht over het plafond en de muren. De angst sloeg hard toe. Een ambulance? Brand? De politie? Aaron! O god, er was toch niets met hem? Had hij een ongeluk gehad?

Hij vloog de trap af en zorgde er ondanks zijn paniek voor dat hij niet naar de zwart-witfoto’s van Lucy, Aaron en hemzelf keek, in gelukkigere tijden. Hij had de moed niet ze van de muur te halen. Of om er echt naar te kijken. Misschien zat hij toch in de ontkenning. Als hij niet naar haar keek, hoefde hij niet toe te geven dat ze er echt niet meer was.

Hij deed de voordeur open en fronste zijn voorhoofd.

Voor de deur stond een potige politieagent van een meter vijftientig. Toen kwam Aaron uit de schaduw tevoorschijn. Neergeslagen ogen, armen over elkaar. Achter hem een politieauto met het zwaailicht aan, de motor stationair. Achter het stuur een vrouwelijke agent; de donkerrode kleur van haar hijab lichtte op in de straatlantaarn boven haar. Ze glimlachte naar hem – misschien wel uit medeleven.

‘Michael Taylor?’ vroeg de potige agent, hoewel hij het antwoord duidelijk al wist. De politie maakte er geen gewoonte van om bokkige pubers bij het verkeerde huis af te leveren.

‘Ja. Is alles goed? Aaron, man, wat is er gebeurd? Ben je aangevallen?’

‘Uw zoon is gezien terwijl hij aan Hagley Road een bushalte aan het vernielen was,’ zei de agent, terwijl hij een hand ter grootte van een honkbalhandschoen op Aarons magere schouder legde. Die zak-te onder het gewicht iets in elkaar. ‘Geen blijvende schade, maar natuurlijk wel nog steeds een misdrijf.’

Voor Michael kans zag zich in te houden, ontstak hij al in woede.

‘Verdomme! Aaron, is dat waar? Wat heb je in godsnaam gedaan?’

Aaron keek naar hem op vanonder de bos losse krullen die hij sinds de begrafenis had laten groeien. De school had Michael er een e-mail over gestuurd. Ze hadden met nogal wat meel in de mond uitgelegd dat ze het gezien Aarons ‘moeilijke persoonlijke omstandigheden’ tijdelijk door de vingers wilden zien, maar dat de kledingvoorschriften er niet voor niets waren – *esprit de corps*, normen en waarden van de school, beeldvorming, enzovoort – en hij moest het laten knippen. Hij was er niet op ingegaan.

‘We waren alleen tegen het raam aan het trappen. En dat is niet eens van glas! Gewoon kunststof,’ wierp Aaron tegen. ‘Jezus, overdrijven is ook een vak.’

‘Hij was daar met drie andere jongens,’ zei de agent. ‘Die konden sneller rennen dan Aaron. Luister, we gaan hem niet aanklagen, we gaan hem zelfs geen waarschuwing geven, aangezien hij geen strafblad heeft, dus daar hoeft u zich geen zorgen over te maken. Maar ik heb hem wel wat advies gegeven. Misschien kunt u ook eens met hem praten? Hij heeft me over zijn moeder verteld, en dat is natuurlijk heel verdrietig. Maar we kunnen niet hebben dat hij zijn gevoelens op openbaar bezit gaat botvieren.’

Michael schudde zijn hoofd en de politieagent rondde zijn verhaal af. Godzijdank hoefden ze zich boven op alles wat er speelde niet ook nog zorgen te maken om een rechtszaak.

‘Nee... ja... ik bedoel, natuurlijk, brigadier. Dank u wel. Ik ga met hem praten.’ Hij draaide zich om naar het achttienjarige brok woe-

de, verdriet en wrok dat in de schaduw van de boomlange agent stond. 'Naar binnen jij. Nu meteen.'

Aan de overkant van de straat bewogen gordijnen. Geweldig. Michael gaf het twee minuten, en dan barstte het gespeculeer over die 'jongen van gemengde komaf' los in de plaatselijke WhatsApp-groep.

Hij keek nadrukkelijk hun kant op, stak een denkbeeldige middelvinger naar ze op en ging weer naar binnen. Met de moed der wanhoop liep hij de trap op.

Hij klopte op de deur. 'Aaron?'

Stilte.

Op een normale dag, als ze tegenwoordig überhaupt nog weleens een normale dag samen hadden, zou hij het hierbij gelaten hebben. Maar dit was geen normale dag, of wel soms? Hij had eindelijk ruimte in zijn hoofd gevonden om met Lucy's privé zaken aan de slag te gaan en was vervolgens, toen hij daar druk mee bezig was, door de politie gestoord.

Hij klopte weer aan, harder deze keer.

'Aaron!'

'Ja, wat?' klonk het gebrulde antwoord.

Michael vatte dat maar op als toestemming om binnen te komen. Aarons kamer stonk naar puberhormonen, Davidoff Cool Water, en onder dat alles een zoetige geur waarvan Michael zichzelf maar voorhield dat het wierook was. Hoodies, t-shirts en spijkerbroeken lagen door de hele kamer verspreid, zelfs op verticale oppervlakken. Hoe deed hij dat? Een soort Jedi-truc van het puberbrein?

Aaron lag op bed, met zijn koptelefoon over zijn oren en met een boze blik alsof hij er olympisch goud mee had gewonnen.

Wederom niet van plan uit zijn cocon te komen.

Michael gebaarde naar zijn eigen oren. 'Doe af.'

Met een boze blik trok Aaron de koptelefoon af en hield het ding in zijn vuist.

‘Wat is er?’

‘Wat denk je zelf? De politie, Aaron? Echt? Ik heb genoeg aan mijn hoofd, ik zit er echt niet op te wachten dat jij gearresteerd wordt wegens vandalisme.’

‘Oké, om te beginnen hebben ze me niet gearresteerd. Ten tweede was het geen vandalisme. Waarvan wilden ze me beschuldigen? Een beroerde karatetrap?’

Michael staaarde zijn zoon vol ongeloof aan.

‘Je krijgt huisarrest. Een week.’

Aaron haalde zijn schouders op. ‘Je doet maar.’

Michaels hart bonkte in zijn oren. Hij had weloverwogen willen zijn. Verstandig. De volwassene van hen twee.

‘Twee weken!’

Aaron wierp hem met die donkerbruine ogen van hem een boerende boze blik toe.

‘Jij vindt dit leuk, hè? Doen alsof je mijn vader bent. Jezus, wat een zielige vertoning.’

‘Ik bén je vader, Aaron.’

‘Adoptievader, Michael. Niet het sleutelwoord vergeten. A-doptie.’

Jezus, waarom was dit zo moeilijk? Al voor Lucy was overleden had Michael ten aanzien van Aaron op eieren gelopen. Hij wist niet of hij zijn biologische vader daadwerkelijk had opgespoord of dat hij alleen online met andere adoptiekinderen had gechat. Maar na de dood van zijn moeder leek hij alleen maar woede jegens Michael te voelen. De huisarts had hem aangeraden in therapie te gaan, en dat had Michael maar al te graag gedaan. Maar het schoot niet erg op.

‘Ja, nou, je adoptievader geeft je de rest van de maand huisarrest. Veel plezier ermee.’

Hij liep de kamer uit en vond het een hele prestatie van zichzelf dat hij niet met de deur sloeg. Achter hem: stilte. Michael had zich toen hij zelf jong was regelmatig slecht gedragen en op school veel

gevochten, en zou zelf wraak hebben genomen door keihard hard-rock te draaien. Je kreeg ouders niet sneller op de kast dan wanneer je om elf uur 's avonds Metallica opzette. Maar vandaag de dag leefden kinderen in hun hoofd. Koptelefoon op en de wereld kon wat hun betrof naar de klote gaan.

Zuchtend bleef hij halverwege de gang staan, draaide zich zo'n beetje om en wilde maar wat graag dat hij de juiste woorden kon vinden om weer contact met Aaron te maken, om hem te helpen omgaan met zijn woede. Maar hij wist dat het daar vanavond te laat voor was. Misschien kon hij het morgenochtend eens proberen.

Michael was in die eerste periode naar een rouwtherapeut gegaan. In het ziekenhuis had hij een foldertje gekregen. Hij had tegenover haar gezeten in haar benauwde spreekkamer, die vaag naar katten rook, en zij had hem over de vijf stadia van de rouw verteld. Woede was het eerste. Ontkenning was er blijkbaar ook een. Onderhandelen? Zou kunnen. De andere stadia kon hij zich niet herinneren. Maar nu hij er wat beter over had nagedacht, vond hij dat de therapeut het belangrijkste niet had genoemd: de papierwinkel.

Hij schudde zijn hoofd en ging terug naar de werkkamer. Hoe je je door het verdriet ook voelde – boos, verdrietig, bang, verbijsterd, haatdragend, somber – het veranderde allemaal niets aan de onverbiddelijke logistiek die een overlijden met zich meebracht.

Twee uur later sloeg hij nog een blad om van de dikke stapel bankafschriften. Nog eentje, en dan hield hij het vanavond verder voor gezien. Zijn oog viel op een betaling halverwege het afschrift. Duizend pond aan een bank op de Kaaimaneilanden. Een automatische overschrijving ook nog. Waar was dat in vredesnaam voor?

Hij schrok van het bedrag, en de bestemming, bladerde terug en vond er nog een. En nog een. Tien minuten later had hij drieëntwintig bankafschriften met op allemaal hetzelfde bedrag, overgemaakt naar de Kaaimaneilanden.

Hij las de afschriften keer op keer door, in de hoop iets te snappen

van zoiets totaal verbijsterends. Zijn vrouw, die hij als zijn zielsverwant had beschouwd, had geheimen voor hem gehad. En niet die kleine dingen waar je je voor schaamt – zoals dat je van discomuziek uit de jaren zeventig houdt of dat je *Love Island* binget –, maar echte geheimen. *Smerige geheimpjes*, fluisterde een akelige, sluw klinkende stem in zijn oor.

Hij stond abrupt op en moest de rand van zijn bureau vastgrijpen, want de wereld tolde en hij zag sterretjes.

Hoe kón dit? Waar was Lucy bij betrokken geweest?

Had hij zijn vrouw eigenlijk wel echt gekend?

4

John Varney veegde zijn vochtige handen af aan de vuile stof van zijn legerjack en ging op zijn hurken achter een vuilnisbak door het raam van de woonkamer naar de twee kinderen zitten kijken.

Wat zagen ze er gelukkig uit. Ze sprongen op de bank op en neer, zoals altijd. Ze hadden zo'n prachtige onschuldige glimlach die je alleen maar zag op kindergezichten, voordat de pijn van de wereld als een sluier over hen neerdaalde.

In een flits zag hij de gezichten van andere kinderen – gillend, onder het bloed. Hij schudde zijn hoofd en knipperde met zijn ogen om het beeld weg te krijgen.

Zij was er natuurlijk. Lachend alsof ze geen enkele zorg kende. Mooie jurk aan. Ze droeg vroeger nooit jurken. En toen verscheen hij in beeld. O, wat genoot hij! Bij een kant-en-klaar gezin een beetje de stoere jongen uithangen.

Vanessa had niet eens het fatsoen gehad om een paar jaar te wachten voor ze haar vriend bij haar had laten intrekken. John eruit, Alex erin. Standaardprocedure, naar het schijnt.

Het begon te regenen. Grote dikke druppels, uit het niets. Ijskoude granaatscherven sloegen hard neer op zijn hoofd en druppelden zijn kraag binnen, zodat hij begon te rillen. Angst sneed door hem heen, maar hij verzette zich ertegen. Zijn gezicht deed nog steeds pijn van de vechtpartij om een blikje extra sterke cider, met een van